

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΛ Α' ΜΠΙΝΣΟΥΤΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Την είχα ιδεί σ' ένα από τὰ εἴθια ἐκείνα κέντρα, πού συναντᾶ κανεὶς σ' ὅλα τὰ λάμπια τοῦ κόσμου. Στὴν ἀρχή, κάποιος νέος καθότανε μαζί της σὸ ἴδιο τραπέζι. Ἐπειτα ὅμως εἶχε μείνει μονάχη. Χόρεια δὴ ἢ τρεῖς φορές μάζω της, χωρὶς νὰ ἀλλάξουμε οὔτε μιά λέξη.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ δύο φορές, τὴν περιμένα σὸ δωμάτιό μου. Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν μοῦ τὸ εἶχε ἐπισχεθῆ ἀνοιχτὰ πὼς θὰ ἐρχότανε νὰ με βοηθῇ. Μά, ὅταν τὴς εἶχα ψυφισοῦ σὸ αὐτί, καθὼς χορεύαμε, πὼς ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ἰδῶ ἔπειτα, με εἶχε ρωτήσῃ :

— Ποῦ ;

Κὶ ὅταν τὴς ἔδωσα τὸν ἀριθμὸ τοῦ δωματίου μου, σὸ ξενοδοχεῖο πού ἔμεινε, τὸν ἐπανεῖλαβε ἀσχετὲς φορές στὴν ἀκρὴ τὸν χειλῶν της. Ἐπειτα γέλασε....

Μιά δολοκλήρη ὥρα εἶχε περάσει καὶ σὸ τέλος εἶχα ἀτελειοθῆ νὰ περιμένο. Ἐπειτα, ἔξαφνα, κάποιος χτύπησε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα μου. Πετᾶχτικα ἀμέσως ἀπάνω. Ἐπὶ τέλους !

Ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἦταν ἔκείνη. Στεκότανε ἐκεῖ δά, σὸ κατώφλι, καὶ μοῦ ἔδωσα τὸ μικρὸ πονδραρισμένο της χέρι, τὸ ὁποῖο φίλησα. Τὰ μάτια της ἀστράφταν. Ἐκλεισα τὴν πόρτα καὶ γύρισα δύο φορές τὸ κλειδί. Ὁταν γύρισα πίσω, τὴν εἶδα πού στεκότανε στὴ μέση τοῦ δωματίου. Εἶχε βγάλει τὸ ἑλεπὸ ἐπανορθοῖ της καὶ τὸ κοιτοῦσε σὸ χέρι. Τῆς τὸ πῆρα εἰνεγκὰ καὶ τὸ κρέμασα στὴν κρεμάστρα.

Γελῶσε. Ἐπαύθησε ὕστερα σ' ἓνα κἀθισμα καὶ ἔροιξε πίσω τὸ κεφάλι. Κ' ἐξακολούθησε νὰ γελᾶ, νὰ γελᾶ ὀλοένα.

Τῆς εἶπα :

— Μήπως χοσιάζεσθε τίποτε ; Μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χορισίμος ;

Μὲ τὰ λόγια μου αὐτὰ, τὸ γέλιο της δινάμωσε ἀκόμα περισσότερο. Ὅλοκληρο τὸ σῶμα της συνταρασσότανε σπασμοδικὰ, τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνῃ κατακόκκινο, τὰ χέρια της κρεμόντουσαν νεκρά, ἀδρανῆ, χωρὶς δυνάμεις. Γελῶσε, γελῶσε, χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ καμμιὰ

ἀπάντησι. Περιμένα. Εἶχε κατεβῆσῃ τὸ φῶς τῆς λάμπας καὶ μέσα σὸ δωμάτιο ἦταν μωσοζότινα. Τὸ ντεκολέ της ἀστράφτε κατὰ λυκο καὶ φωτινῶ.

— Μά, ἐπὶ τέλους, εἶπα, πῶστε τίποτε, πῶστε κάτι... Δὲν σὰς ἐρωτῶ τίποτε, δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε, μὰ πῶστε μου κάτι, μιλῆστε, σὰς παρακαλῶ !...

Παραξενενοῖμουνα μὲ τὴ συμπεριφορὰ αὐτῆς τῆς κοπέλλας, τὴν ἀποία γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπα ἐπίσης τὸ βράδυ. μὰ ὀλλόκοτη, μὰ ἐκνευριστικὴ συμπεριφορὰ. Ἐπὶ τέλους μίλησε :

— Μὲ συγχωρεῖτε ! Ἔχετε δικαίωμα νὰ μοῦ ζητήσετε νὰ φερθῶ κάποιος ἄλλοιῶτικα μαζί σας. Μὰ πιστεῖω πὼς δὲν θὰ τὸ μεταχειρισθῆτε αὐτὸ τὸ δικαίωμά σας....

— Σὰς παρακαλῶ, μπορεῖτε νὰ εἰσθε ἡσυχῇ, τῆς εἶπα, παραξενεμένος πάντα μ' αὐτὸ πού μοῦ συνέβαινε.

Τῆς πρόσφερα ἓνα ποτηριὰ μιάρο. Τὸ εἶπε καὶ ἔπειτα μοῦ εἶπε ἡσχόστερα :

— Σὰς παρακαλῶ, κατεβῆστε λιγάκι περισσότερο τὸ φῶς !

Καὶ τότε τὸ λόγια της ἄρχισαν νὰ ἀντιχοῖν ἀγά, ἡσῆμα, μέσα σὸ σκοτεινὸ καὶ στῆ σιωπῇ. Δὲν δέκονα παρὰ ὄμοια μονάχη τὴ σιωπῆτα της καὶ τὴ λάμψῃ τὸν μετώπῃ της. Ἄρχισε νὰ λέγῃ :

— Πανε τώρα ἔξη μῆνες, πού συνάντησα ἓναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος πού ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση εἰδῆς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ. Συναναστραφίκαμε, ἄρχισε νὰ με ἐπισκέπτεται τακτικὰ, καὶ προχοσιόμαε τόσο πολὺ, ὅστε ἔπειτα ἀπὸ δύο μῆνα, δ' ἀφοσιότανε, ἄν μιά μέρα δὲν μεταφάσσε νὰ ἰδωθῆμε. Εἶχαμε συνδεθῆ τόσο πολὺ, ὅστε ποτὲ δὲν σκεφτίκαμε, ὅτι μποροῦσαμε καὶ νὰ χοριστοῦμε μιά μέρα....

Ἄναστῆναίε βαθεῖα καὶ ἐξακολούθησε :

— Κί ὅμως ἡ περιφάνεια τοῦ φίλου μου ἔγινε αἰτία νὰ τὰ χαλῶσσεμε κάποτε. Καὶ ὅταν τὰ ξαναφτιάξαμε πάλι, μοῦ εἶπε : «Δὲν ἔξερεις πόσο δυνατὸ κάνει τὸν ἄνθρωπο ἡ περιφάνεια.

Τῆ στιγμή πού θά ἤξερα πὸς με ἀπατᾷ ἡ γυναίκα πού ἀγαπῶ, ὅλα θά πέθαναν με μᾶς μέσα μου. Θὰ μπορούσα τότε νὰ φύγω, χωρὶς ποτὲ πειὰ νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ τῆς β' Ἐγὼ καταλάβαινα πὸς ἔτσι ἦταν —καὶ ποτὲ πειὰ δὲν τὰ ἔβλεπα αὐτὰ τὰ λόγια...

Ἡ συνομιλήτριά μου μοῦ ζήτησε ἓνα ποτηράκι ἀκόμα λικέο. Τῆς τὸ ἔδωσα, καὶ ἔπειτα ἐξεκολλοῦσε :

— Πρὸ δύο ἐβδομάδων, πήρα μιὰ εἰδησιὴ ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Ἐπρεπε νὰ γυρίσω πίσω. Δυὸ ἐβδομάδες μοῦ ἔμεναν ἀκόμη, γιὰ νὰ πάω τὸ βατόρι. Ἄν ἔχετε ἀγαπίσει ποτὲ σας, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί σημαίνει γιὰ μένα αὐτὴ ἡ προθεσίμα, αὐτὸς ὁ καιρὸς πού εἶχα ἀκόμα στὴ διάθεσί μου. Καὶ πούθενά, πούθενά, δὲν ἔβλεπα καμμιὰ διέξοδο. Ἐπρεπε νὰ γυρίσω πίσω στοὺς γονεῖς μου, ἔπρεπε, κ' ἐκείνους δὲν μποροῦσε νάρθῃ μαζί μου, ἦταν ἀδύνατο!

Ἐνας πᾶθος στεναγμὸς φρούκωσε τὸ στήθος τῆς. Καταλάβαινα πὸς πλησιάζαμε πειὰ στὸ τέλος.

— Ὅλα τὰ σκεφθήκαμε, εἶπε ἡ συνομιλήτριά μου, ὅλα τὰ δοκίμασα —μὰ τίποτε, δὲν ἴπρησε καμμιά διέξοδος! Ὁ φίλος μου κρατοῦσε πάντοτε ἓνα μαζὸ πιστόλι μαζί του, καὶ μοῦ εἶχε εἶπῃ, δι, δταν τὸ πλοῖο, με τὸ ἄπαιθ νὰ φύγω, θὰ σηκώση τὴν ἀγκυρὰ του καὶ ὁ Ἐλικὸς τὸν θὰ ἀρπάξῃ νὰ χτυπᾷ με δύναμη τὰ νερά, τότε, μ' ἀκούτε ;... Τότε θὰ ἀδείασῃ τὸ πιστόλι τὸν πάνω στὸ κεφάλι του! Ἡ σκέψι αὐτὴ με ἔκανε τρελλή, καὶ ὅμως ἤξερα πὸς δὲν μπορούσα ν' ἀλλάξω τὰ πράγματα. Ἀποφῆ εἶνε ἡ τελευταία νύχτα στὶς τέσσαρες ἡ ὥρα τὸ βατόρι φεύγει!

Ἐροῖσα ἀσυναίσθητα μιὰ ματιὰ στὸ ρολόγι : ἦταν δύο ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀνατριχίσα. Ἡ συνομιλήτριά μου συνεχίσε :

— Σας εἶδα ἀποφῆ στὴν αἰθούσα τοῦ χοροῦ. Δέχθηκα τὴν πρότασί σας καὶ χορεύα μαζί σας. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ θυμώθηνα τὰ λόγια του : «Τῆ στιγμή πού θά ἤξερα πὸς ἡ γυναίκα πού ἀγαπῶ, με ἀπατᾷ, ὅλα θά πέθαναν με μᾶς μέσα μου!» Μὰ εἶχα πάσει τὴν ἀπόφασί μου. Ἦταν καλύτερα ἔτσι. Καταλάβαινα, ναί, πὸς αὐτὸ τὸ πρῶνὸ θὰ ἦταν πολὺ σκληρότερο. Μὰ ἔπρεπε νὰ τὸν σώσω, πρέπει νὰ τὸν σώσω!

Ἡ σκέψι μου εἶχε φροισθῆ καταλάβαινα!

— Καταλαβαίνετε τώρα, πὸς εἶπε ἐκεῖνη. Ἐσεῖς δὲν τὸν εἶδατε, πὸς εἶχε γίνει δταν, γυρίζοντας γιὰ μιὰ στιγμὴ μέσα στὴν αἰθούσα τοῦ χοροῦ, δὲν με βρῆκε στὸ τραπέζι ὅπου με εἶχε ἀφίσει νὰ τὸν περιμένω, καὶ με εἶδε ἔπειτα νὰ χορεύω μαζί σας. Ἐγὼ ὅμως τὸν εἶδα! Ἄ, Θεὸ μου. Τί σκληρὴ ἦταν ἐκεῖνη μετὰξὺ μας, δταν σεῖς με περιμένατε ἐδῶ καὶ ἐγὼ ἔξικνίσα νύχθῃ νὰ σας βρῶ! Καὶ πὸς μπόρεσα νὰ κρατηθῶ, νὰ μὴν πέσοι στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τοῦ φωνάξω : «Παιδί, παιδί πού εἶσαι! Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν πὸς ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ζωομωδία!...»

Ἡ κρίσις εἶχε ξεσπάσει. Οἱ λυγμοὶ τὴν ἐπιγυν. Ἀναντιστάσανε ὀλόκληρη, οἱ γυμνοὶ τῆς ὄμοι οἰοῦσαν... Δὲν εἶπα λέξι, σπρώθηκα, τῆς τοῦ σκέπασα κ' ἄρχισα νὰ βηματίζω, νευρικά, ἀρηρημένα.

Κάθηρα ἔπειτα κοντὰ τῆς, κατίνοντας αἰγάρο ἐπάνω στὸ αἰγάρο, με τὰ μάτια κωφομένα στὸ λεπτοδείκτη, πού προχωροῦσε με ἀπελπιστικὴ βραδύτητα...

Τέσσαρες παρὰ τέταρτο! Πετάχτηκα ἐπάνω, σηκώθηκα. Πέρασε τὰ λεπτὰ δαχτύλι τῆς ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαλλιά μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Ὁ, σὰς εἰχαριστῶ! Δὲν ἔπρεπε με νανέναν τρόπο νὰ εἶμαι μόνη ἀποφῆ, σὰς εἰχαριστῶ!...

Καὶ ἔφυγε. Ἐξὸ τὰ ἄστρα εἶχαν ἀρτίσει νὰ τρεμοβούνουν. Ἐπάνω στο μαζὸ τραπέζι μου ἦταν δυὸ ἄδεια ποτηράκια καὶ ἐπάνω σ' ἓνα κίχθημα τρία λημονημένα περιωδικά. Βάδιζα, νευρικά. Ἄ! τὸ λιμάνι κάτω, ἀκούστηκε ἡ σειρήνα ἐνὸς πλοίου. Πετάχτηκα στὸ παρῶνθῃ, τὸ ἄνοιξι καὶ ἐβρῆξα τὰ βλέμματά μου στὸ βάθος. Ἐνα ἕπεροσμάτιο ἄφανε ἀγὰρ-ἀγὰρ τὸ λιμάνι. Στὴν προκειμένη ὅμως δὲν ἦταν κανεῖς.

Ἡ νία εἶχε πετύχει κείνο ποῦθελε.

Ὁ ἀγαπημένος τῆς, νομίζοντας πὸς τὸν πρόθεσε μαζί μου, δὲν αὐτοκτόνησε γιὰ τὸ μισοῦ δις....

ANEMONES

ΣΤΟΝ ANEMO

Ἡ μεγαλύτερη εἰρωνεία εἶνε νὰ ζήσης φτωχὸς γιὰ νὰ πεθάνης πλούσιος.

— Ὑποκλίνεται κανεῖς μπρὸς στὴν ἰδιοψία, ἀλλὰ γονατίζει μπρὸς στὴν καλοσύνη.

— Μὴν ἀφίνης νὰ φτυρῶσιν τριβῶλοι στὸ δρόμο τῆς φιλίας.

ΠΙΕΝΝΙΕΣ

F ΑΠΟ ΤΟ 21

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 25ῆς Μαρτίου, ἡμέρας καθ' ἣν ἐξεργάη ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, δημοσιεύομε ἐδῶ διάφορες μικρὲς εἰδησεις, τίς ὁποῖες ἐσταχυολογήσαμεν ἀπὸ τίς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ κερνικά τοῦ Μεσολογγίου, τὸν σφίλον τοῦ Ἰοσμῶ, τὸν ὕβρασ καὶ τὴν ἔκφυκν Ἐφημερίδα τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ναυπλίου.

— Ὁ ποιητὴς Διονύσιος Σολωμὸς θὰ ἐκδώσῃ ἐν Μεσολογγίῳ διὰ τρίτην φορὰν τὸν Ὑμνον τὸν Ἑλευθερίαν, τὸν ὁποῖον ἀντίτυπα θ' ἀποστείλῃ σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Τὰ ἀντίτυπα αὐτὰ στοὺς μὲν ἀπόρους ἀπερασθῆ νὰ μοιρασθοῦν δωρεάν, στοὺς δὲ δυναμένους νὰ πληρώσουν νὰ πωληθοῦν ἀντὶ 100 παραδόντων ἕκαστον καὶ τὰ χροήματα τὸν εἰσπράξῃσαν νὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Νοσοκομείου. (1825).

— Τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους, ὁ ἀστνόμος Μονεμβασιᾶς, ἐφαρμάξων σκετικὴν διαταγὴν, ἀπέστειλε πρὸς κατὰξιν στὸ σῶμα τὸν τακτικὸν μερικὸν τῆς περιφερείου του.

— Οἱ 12 ὄμοι ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν παιδιὰ καὶ τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτὰ μόλις εἶχε κλείσει τὰ... δεκατέσσαρα! Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σώματος τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ παρηγγέλει στὸν ἀστνόμου νὰ τοῦ... ἐπιτάξῃ καὶ μερικὲς παραμάνες!

— Στὶς 27 Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ἔφυγε στὸ Ναυπλίῳ ἡ δίκη τὸν Β. Σταύρου καὶ Γ. Σιροποῦλου, Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Προσωρινοῦ Ἐγκληματικῆς Δικαστηρίου κατεδικάσθησαν ἀμφότεροι εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον.

— Ὁ ἓνας ἐκ τὸν κατηγορουμένων κατηγοροῖτο ὅτι εἶχε σκοτώσει κάποιον ἠγούμενο γιὰ νὰ τὸν ληστήσει, ὁ δὲ ἄλλος ὅτι μετέφερε κρυφῶς ἔγγραφα τὸν Τούρκων ἀπὸ τὰς Πάτρας στὸ Ναυπλίῳ.

— Κατὰ τὴν ἠρωικὴν ἔξοδο τῆς φρουρᾶς τοῦ Μεσολογγίου ἐφονεύθησαν περίπου 500 καὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πεινα καὶ τίς κακοτυχίαι ἄλλοι 600.

— Ἐκτὸς αὐτὸν συνελήθησαν αἰχμάλωτα 1200 γυναῖκαταῖδα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν προρτίσει νὰ σκοτωθοῦν μόνα τὸν πρῖν πέσουν στὰ χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ, ὡς εἶχον προποφασίσει.

— Στὸν ἔθνικὸ ἔθνον, ὁ ὁποῖος διενεργήθη ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ στὸ Ναυπλίῳ ὑπὲρ τὸν ἀτυχῶν Μεσολογγιτῶν, κάποιος ἐκ τὸν ἀγωνιστῶν τοῦ Μεσολογγίου προσέφερε αὐθρομότης ὅλη τὴν περιουσίαν, δηλ. 200 γρόσια καὶ 2 ρομπέδες!...

— Ἐπίσης στὸν ἴδιον ἔθνον προσερέθθησαν σπαθία, πιστόλια, ντουφέκια, ρολόγια, καλαμάρια, δαχτυλίδια, ἄλογα, σέλλες, χροήματα κλπ.

— Στὶς 30 Ἰουνίου 1826 ὁ στατηγὸς Ν. Κοιζήτης ἐκδίσει τὸν Σαλαμίνα διάγγελλμα, τὸ ὁποῖο ἀνευθίνε πρὸς ὅλους τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς καλεῖ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν πατρίδα.

— Ὅσοι δὲ, καταλήγει τὸ διάγγελλμα, δυνάμενοι νὰ φέρωσιν ὄπλα, νοσήσωιν ἀδιαφορίαν, θέλων νομιζέσθαι προδῶτα τῆς πατρίδος, ἐχθροὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, φίλοι τοῦ μομαεθιανισμοῦ καὶ τέκνα τοῦ διαβόλου.

— Ἡ Ἐθνικὴ Φρουρὰ τὸν Παρισίων ἐνήργησε ἔσανον ὑπὲρ τὸν Ἑλλήνων ἐπαναστατῶν πρὸς κατασφην ἐνός κανονισμοῦ με τὴν ἐπιγραφὴν : «Τοῖς Ἑλλησιν, οἱ ὀπλαῖτα τῆς 2ας λεγεώνας τῆς Ἐθν. Φρουρᾶς Παρισίων».

— Κατὰ τὴν 28ην τοῦ Μαΐου 1826 ἐδόθη μεγάλη συναυλία εἰς βοήθειαν τὸν δυστυχῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Βιέννης, διευθυνομένη ὑπὸ τὸν ἱππότη Μουράζου.

— Τετρακόσιοι μουσικοὶ ἔλαβον μέρος εἰς αὐτήν. Ἡ ἐναρξὶς ἐγένετο με τὸ «Αναπαύσασιν (Requiem)» τοῦ Μόζαρτ, εἰς μνημόσινον τὸν ὑπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν μάχαιραν πεσόντων ἠρώων τοῦ Σταυροῦ.

— Κατὰ τὴν 8ην ὥραν τῆς νυκτὸς τῆς 2ας πρὸς τὴν 3ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1826 ἐφάνη καὶ εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, πρῶτην ἡδ ἑσπέρα, ἀτμοκίνητον πλοῖον.

— Τὸ ἀτμοκίνητον αὐτὸ ἐπωλήθη παρὰ τοῦ κτήτορος αὐτοῦ κυρίου Φαγγαλιῶν Ἀδινῆ Ἀστῆρος καὶ ἠγοράσθη παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Διοικήσεως διὰ δεκαπέντε χιλιάδας λιρών στεργλιῶν Ἀγγλικῶν.

— Ὅθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα «Καρτερία». Εἶνε χωρητικότητος 233 τόννων, κατὰ τὸ μέτρομα τῆς Ἀγγλικῆς Διοικήσεως. Καὶ ἰδοῦ ἀπέκτεινε καὶ ἡ Ἑλλάς ἐν ἀτμοκίνητον πλοῖον.

— Ἀπὸ ἐπιστολῆν, τέλος, τοῦ Καποδίστρια, σταλείσαν ἐκ Λονδίνου πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν τὸν Ἑλλήνων, ἀποσποῦμεν τὰ κάτωθι : «Ὅτε ἔμαθον τὴν καταστροφὴν τὸν Ἀθηνῶν καὶ τὴν χρηματικὴν ἀνενοχηρίαν τῆς προσωρινῆς Διοικήσεως τὸν Ἑλλήνων, ἔσειλα παράνα πρὸς τὸν ἀδελφόν μου νὰ παρακαταδίωξῃ εἰς χεῖρας τῆς προσωρινῆς Διοικήσεως τὸν Ἑλλήνων, δύο χιλιάδας λιρών στεργλιῶν, τὴν μόνην χρηματικὴν μου περιουσίαν, τὴν ὁποῖαν καθυπέβαλον εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς».

Ἀρχισα νὰ βηματίζω νευρικά, ἀρηρημένα...

